

Arrest

nr. 266 085 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE *loco* advocaat J. HARDY en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 juli 2019 en heeft op 18 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 december 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 17 juni 2021.

1.3. Op 15 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 juli 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakees staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd op 1 juni 1997 geboren te Sheikhan in Ninewa.

In september 2018 sprak u af met een man op een werf naast uw woning. U had seks met deze man maar u werd betrappt door uw oom. Uw oom nam u mee naar huis, belde uw twee andere ooms op en u werd door hen in elkaar geslagen. U moest daardoor een week lang in bed blijven.

Zo'n anderhalve maand later sprak u af met een andere man in zijn woning, waar jullie seks hadden. Daarna keerde u terug naar huis. Diezelfde avond werd uw vader opgebeld door uw oom die vertelde dat hij een foto had ontvangen waarop te zien was dat u opnieuw met een man had afgesproken. Uw oom zei dat hij u zou komen vermoorden.

Vlak na het telefoongesprek tussen uw vader en oom, vertrok u uit uw woning. U nam een taxi richting Zakho in Koerdistan. Een aantal dagen later nam u een vliegtuig richting Turkije.

U kwam aan in België op 13 juli 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 juli 2019.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Irakese identiteitskaart neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie koestert dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om gedood te worden door uw ooms omwille van uw homoseksuele geaardheid (CGVS, p. 7). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Hoewel dit redelijkerwijs van u verwacht kan worden, legt u eerst en vooral geen enkel begin van bewijs neer ten einde uw beweringen enigszins concreet te staven (CGVS, p. 5-6).

Voorts legt u weinig doorleefde én uiterst vage verklaringen af betreffende de beleving van uw seksuele oriëntatie en leven als homoseksuele man in Irak.

Wanneer u namelijk gevraagd wordt om te beschrijven hoe u zich stilaan bewust werd van uw vermeende homoseksuele geaardheid, wanneer of op welke leeftijd dit bewustzijn groeide kwam u niet verder dan verklaringen in de trant van dat u niet weet wanneer 'het was begonnen' en dat u 'zoiets' wilde zolang u zich kan herinneren. Nogmaals gevraagd wanneer je tot het besef kwam dat u zich aangetrokken voelde tot mannen stelde u vaagweg zich dit niet te herinneren zonder ook maar enige poging om dit ook maar enigszins te pogen concretiseren. Gevraagd met welke gevoelens deze bewustwording voor u gepaard ging gaf u vaagweg aan dat u 'gewoon zin had in zoiets'. Nogmaals gepeild naar de emoties die met uw bewustwording gepaard gingen kwam u wederom niet verder dan dat u 'niets speciaal voelde' en u 'gewoon de neiging had om met mannen seks te hebben'. Ook wat

betreft uw toenmalige toekomstbeeld als homoseksuele man in Irak blijft u oppervlakkig en stelt dat u vooraleer u door uw oom werd betrappt er niet aan gedacht hebt dat u eventueel uw land zou moeten verlaten. (CGVS, p. 15). Logischerwijs zou van u verwacht worden dat u uitgebreider over dergelijke zaken als uw persoonlijke beleving zou kunnen vertellen, hetgeen sterke twijfels doet rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Wat betreft uw eventuele relaties en contacten met mannen in Irak, stelt u voorts dat u uitsluitend twee keer met twee verschillende mannen hebt afgesproken om seks te hebben. Echter zijn ook uw verklaringen betreffende deze twee vermeende bedpartners uiterst vaag, waardoor uw aannemelijkheid nog sterker ondermijnd wordt. Zo slaagt u er niet in van de eerste man – hoewel u tegelijk zegt dat dit een goede vriend van u was die u regelmatig op de markt zag – zijn naam, leeftijd of beroep te beschrijven (CGVS, p. 7-8). Van de tweede man kon u evenmin zijn naam geven (CGVS p.11, 12). Voorts slaagt u er niet in te beschrijven waarom u aangetrokken was tot deze mannen, meer nog, u stelt dat u eigenlijk niets aan hen aantrekkelijk vond en dat u het gewoon ‘met hen wilde doen’ (CGVS, p. 16). Het feit dat u er geenszins in slaagt enige concrete informatie, noch enigszins doorleefde verklaringen over deze personen te verschaffen, ondermijnt opnieuw sterk uw geloofwaardigheid.

Daarenboven doet de manier waarop u deze twee mannen vroeg om het bed te delen, de wenkbrauwen fronsen. Wat betreft uw eerste bedpartner zegt u dat u ‘een gevoel’ had over zijn geaardheid, maar eigenlijk niet wist wat voor persoon hij was en u het hem dan maar ‘gewoon’ gevraagd hebt (CGVS, p. 8, 15). Ook bij uw tweede bedpartner – van wie u random op facebook een profiel vond en naar eigen zeggen aan zijn haarsnit kon zien dat hij homoseksueel was – besloot u deze onbekende persoon ‘gewoon’ op te bellen en te vragen om af te spreken (CGVS, p. 11-12). Het feit dat u zomaar mensen die u eigenlijk niet kent, aanspreekt om te vragen of zij seks met u willen hebben, strookt echter absoluut niet met landeninformatie betreffende de Iraakse context (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd), waar homoseksualiteit immers een groot taboe is en men een ernstig risico op vervolging loopt indien men ontdekt of betrappt wordt. Ook wanneer u gevraagd wordt om te beschrijven hoe mannen in de Iraakse context elkaar in het algemeen leren kennen, geeft u geen enkele repliek (CGVS, p. 16). Dit alles ondermijnt alweer de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele oriëntatie.

Ook wat betreft de situatie van de LGBT-community hier in België – het land waar u naartoe vluchtte ten einde veiligheid en bescherming te vinden omwille van uw geaardheid – kan u helemaal niets zeggen over o.a. de rechten van LGBT’s, de aanwezigheid van LGBT-organisaties, specifieke ontmoetingsplaatsen voor LGBT, online dating applicaties, etc. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u hierover niets kan vertellen, zegt u dat het opvangcentrum waar u woont op een afgelegen plek ligt (CGVS, p. 16). Dergelijke zwakke uitleg is echter niet afdoende om deze vaststelling omver te werpen en doet niets af aan het feit dat redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u toch enige kennis omtrent de situatie en/of leefwereld van de LGBT-community in België zou kunnen verschaffen, te meer omdat u hier reeds twee jaar verblijft. Wanneer voorts gevraagd wordt naar uw toekomstbeeld en – plannen, bent u opnieuw erg oppervlakkig en stelt dat u gewoon uzelf wil zijn en u bescherming nodig heeft. Verder geeft u aan dat u wel plannen heeft om uw leven en netwerk hier in de toekomst uit te bouwen, maar heeft u geen idee waar u naartoe kan gaan (CGVS, p. 17). Het feit dat u ook op dit aspect weinig concreet bent, doet alweer de wenkbrauwen fronsen.

Er dient gesteld te worden dat dergelijke ontstellend summiere verklaringen betreffende verschillende aspecten van uw leven als homoseksuele man (in Irak en België), danig de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Er kan immers redelijkerwijs van u verwacht worden dat u, indien u een waarachtig verhaal vertelt, veel doorleefdere en gedetailleerdere verklaringen met betrekking tot bovenstaande thema’s zou afleggen.

Bovendien stelt het CGVS vast dat uw opgeworpen vervolgingsfeiten volstrekt ongeloofwaardig zijn, gezien uw relaas evenzeer op dit vlak volslagen vaag en oppervlakkig is.

Om te beginnen verklaart u dat u voor de eerste keer in elkaar werd geslagen nadat u door uw oom betrappt werd met een man op een werf die naast uw woning gelegen is. Echter kan u geen duiding geven bij de reden waarom uw oom u daar kwam zoeken en/of hij eventueel vermoedens had dat u met een man had afgesproken (CGVS, p. 9). Vervolgens verklaart u dat uw ouders u pas de volgende dag uit de ruimte bevrijdden (waar u door uw ooms werd opgesloten) en jullie daarna met geen woord over de gebeurtenis gerept hebben. U zegt meer bepaald dat uw ouders u enkel eten gaven en niets tegen u zeiden. Verder hebt u in de periode nadien geen enkel gesprek gevoerd met uw ouders, noch met uw

ooms en is er evenmin een familieoverleg over de situatie geweest (CGVS, p. 10-11). Het is echter niet aannemelijk dat u met een man betraapt wordt door uw oom en u daarover dan niet met uw ouders (met wie u in een huis samenwoont) en/of bredere familie gesproken zou hebben. Daarenboven doet het de wenkbrauwen fronsen dat u geen enkele concrete informatie over uw eerste bedpartner kan verschaffen (zoals hierboven reeds werd gemotiveerd), noch over welke problemen hij eventueel nog gekend zou hebben (CGVS, p. 11, 16). Wanneer u voorts gevraagd werd of u na deze eerste aanval van uw ooms maatregelen hebt getroffen om het risico te beperken in de toekomst nog betraapt te worden, ontkent u dit (CGVS, p. 11), hetgeen opnieuw de wenkbrauwen doet fronsen gezien u sindsdien een vrees voor uw leven meende te koesteren.

Anderhalve maand later werd u dan opnieuw betraapt doordat iemand een foto naar uw oom had gestuurd nadat u met uw tweede bedpartner had afgesproken bij hem thuis (CGVS, p. 11-13). Echter bent u opnieuw extreem vaag over deze gebeurtenis. Zo weet u niet te zeggen wie dan wel een foto van u zou genomen hebben, om welke reden iemand zich daarmee zou bezig houden en wat dan wel te zien was op die foto (CGVS, p. 13). Vervolgens belt uw oom naar uw vader om te melden dat hij een foto ontving en u zou komen vermoorden, waarop u meteen met de noorderzon verdween. Het is echter weinig aannemelijk dat uw vader opnieuw niets tegen u gezegd zou hebben nadat hij dit telefoontje kreeg (CGVS, p. 13). Bovendien kan u nauwelijks informatie verschaffen over de man met wie u betraapt werd (zoals reeds in bovenstaande gemotiveerd), noch over de problemen die deze persoon nog gekend zou hebben (CGVS, p. 14, 16). Tot slot is het uiterst merkwaardig dat de wijzigingen die u twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op de nota's van Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt (en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd), tegenstrijdig zijn met hetgeen u bij het CGVS vertelt. U zegt namelijk dat u met twee verschillende mannen betraapt werd, terwijl u in uw opmerkingen aangeeft dat het weldegelijk met dezelfde vriend was (CGVS, p. 11-12). Dergelijke inconsistenties doen te meer af aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vervolgingsfeiten.

Daarenboven doet het de wenkbrauwen fronsen dat u zo'n drie à vier maanden voor uw vertrek uw reispaspoort hebt ontvangen. Wanneer u gevraagd wordt om welke reden u toen een paspoort aanvraag, stelt u allereerst dat u dat deed om naar hier te komen, waarna u zegt dat u verwacht had om zoiets (verwijzend naar de vervolging omwille van uw geaardheid) mee te maken (CGVS, p. 5-6) en u uw paspoort uit voorzorg had aangevraagd omdat uw ooms streng religieus waren (CGVS, p. 10), waarna u op het einde van het gehoor uw verklaringen nogmaals wijzigt door te stellen dat uw vader in die periode zomaar voor het hele gezin paspoorten in orde had gebracht (CGVS, p. 14). Het feit dat u er met betrekking tot uw beweegreden voor het aanvragen van een reispaspoort niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen én u toevallig een aantal maand voor uw vermeende plotselinge vertrek over dergelijk document beschikte, doen de wenkbrauwen fronsen en benadrukken het opportunistische karakter van uw asielrelaas.

Tot slot verklaart u uw eerdere asielaanvraag in Oostenrijk op andere asielmotieven hebt gebaseerd dan diegene die u actueel bij de Belgische asielinstanties aanhaalt. U zegt dat u in Oostenrijk de waarheid niet vertelde omdat u er niet wilde blijven én u weet eigenlijk zelfs niet meer wat u er dan precies verteld hebt (CGVS, p. 6). Deze vaststelling versterkt echter te meer het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas, eerder dan dat u hier een waarachtige motivatie voor het wijzigen van uw vermeende vluchtmotieven in Oostenrijk schetst. Bovendien is het gegeven dat u in Oostenrijk een heel ander asielrelaas hebt verteld, indicatief voor het feit dat u geen schroom heeft om de asielinstanties danig te misleiden en doet te meer afbreuk aan de aannemelijkheid van uw verklaringen.

Ook het document dat u neerlegt, kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw Irakese identiteitskaart is namelijk indicatief voor uw identiteit en herkomst, wat in deze beslissing niet wordt betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de

EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Ninewa behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan

de grandoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak gehad. Volgens Iraq Body Count (IBC) lag het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen de verspreiding van het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering, en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

In de etnisch-religieus diverse provincie Ninewa zijn talrijke nationale en lokale veiligheidsactoren actief. Naast de nationale Iraakse veiligheidsdiensten (Iraqi Security Forces, ISF), opereren er talrijke gewapende groepen, al dan niet onder de officiële paraplu van de Popular Mobilization Forces (PMF) of onder het gezag van de Kurdistan Regional Government (KRG). De Iraakse overheid controleert het grootste deel van de provincie Ninewa. De districten Akre en Sheikhan maken officieel deel uit van de provincie maar staan sinds 1991 ononderbroken onder controle van de KRG. De veiligheidssituatie in deze districten is er bijgevolg stabiel. Delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya, inclusief een strook tussen Dohuk en de Syrische grens, staan eveneens de facto onder Koerdische controle. De ISF opereren in de provincie hoofdzakelijk vanuit Mosul stad. Verschillende PMF en met de KRG gelieerde groepen, al dan niet samengesteld volgens etnisch-religieuze breuklijnen, opereren in de verschillende districten van de provincie buiten de stad Mosul. De fragmentatie van de veiligheidsactoren en het gebrek aan onderlinge coördinatie zorgt evenwel voor onduidelijkheid betreffende de daadwerkelijke controle over de verschillende gebieden. ISIS controleert geen grondgebied maar blijft actief in de provincie, voornamelijk in dunbevolkte gebieden. In vergelijking met 2018 is ISIS in meer gebieden actief, voornamelijk in het zuid- en zuidwestelijk deel van de provincie.

In de periode 2019 tot midden 2020 vonden in heel Ninewa veiligheidsincidenten plaats, al wordt de veiligheidssituatie in de provincie gekenmerkt door significante lokale verschillen. In de districten Akre en Sheikhan, die reeds jarenlang de facto onder Koerdische controle staan, vinden slechts hoogst uitzonderlijk veiligheidsincidenten plaats. Ook in de delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya dewelke de facto onder Koerdische controle staan gebeuren er weinig incidenten. Uit de beschikbare informatie over de verschillende veiligheidsincidenten die in 2019 en de eerste helft van 2020 plaatsvonden in Ninewa kan worden afgeleid dat het hoofdzakelijk doelgericht geweld betreft, dat plaatsvindt in het conflict tussen overheidsactoren en ISIS. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden.

ISIS voert vanuit afgelegen gebieden asymmetrische acties uit in de provincie, deze zijn voornamelijk gericht tegen de ISF en aan de overheid gelieerde milities, maar ook tegen burgers. De modus operandi van ISIS was hierbij in 2019 en de eerste helft van 2020 dezelfde als in 2018: gerichte moordaanslagen van personen die voor de overheid werken of met de overheid samenwerken (bv. mukhtars), hinderlagen tegen ISF en PMF en afpersing van de lokale bevolking om aan fondsen en voedsel te geraken. Bermbommen als aanvalswapens en andere improvised explosive devices (IED's) in dichter bebouwde gebieden worden nog altijd ingezet maar de intensieve stedelijke terreurcampagnes van 2012 tot 2016 zijn nergens teruggekeerd. Zelfmoordaanslagen zijn uitzonderlijk geworden. Vanaf de tweede helft van 2019 hanteerde ISIS alternatieve tactieken bij het gebruik van IED's, zoals het gebruik van meerdere IED's om de impactzone te vergroten, boobytrapping van huizen om veiligheidstroepen te doden, en het gebruik van aanvallen als middel om veiligheidstroepen naar bermbommen te lokken.

Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS waren er militaire grondoperaties door de ISF en de PMF tegen ISIS, dewelke hoofdzakelijk plaatsvinden op het platteland en in afgelegen gebieden, maar ook kunnen voorkomen in de buurt van of in bevolkte gebieden.

Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in het district Sinjar herhaaldelijk stellingen aan van de Koerdische PKK en de gelieerde YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar) van de Yezidische gemeenschap. Het is onduidelijk of hierbij burgerslachtoffers zijn gevallen. Er vonden ook betogingen plaats tegen de (uiteindelijk) omwille van corruptie afgezette gouverneur en door leden van een PMF-brigade die zich verzetten tegen het bevel om Mosul en de Ninewa Plains te verlaten. Hierbij vielen geen burgerdoden.

Het aantal dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Ninewa is vanaf 2018 sterk beginnen dalen. In 2019 en de eerste helft van 2020 stabiliseerde het maandelijks aantal burgerdoden op een relatief laag niveau. Een gelijkaardige daling werd sinds 2018 vastgesteld in het aantal geweldsincidenten. Vanaf de tweede helft van 2019 was er weliswaar opnieuw een toename in het maandelijks aantal veiligheidsincidenten gelinkt aan ISIS, maar tegelijk bleef het totale aantal veiligheidsincidenten stabiel op een relatief laag niveau. Het offensief tegen ISIS zorgde in de provincie Ninewa voor aanzienlijke oorlogsschade. De heropbouw van de vernielde of beschadigde woningen en infrastructuur in Ninewa verloopt traag, vooral door het ontbreken van de nodige fondsen en corruptie.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.7 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In het tweede kwartaal van 2020 was er een algemene vertraging in de terugkeer. Ninewa is anno 2020 de provincie waar het hoogste aantal IDP's verblijft en is eveneens de provincie waar de meeste terugkeer geregistreerd wordt. Op 30 juni 2020 telde de provincie 1.807.170 returnees. Ongeveer twee derde van het aantal IDP's uit de provincie zijn in tussentijd teruggekeerd. IOM vernoemt geen districten uit Ninewa waar geen terugkeer plaatsvond. De terugkeerratio varieert evenwel per district. De aanwezigheid van lokale milities kan in Ninewa een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Ninewa afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Ninewa niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld (CGVS p.18).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1 Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel het volgende aan:

"Appreciatiefout en schending van:

- *de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- *het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt."*

Verzoeker betoogt dat de vijandigheid jegens homoseksuelen in Irak uit verschillende objectieve bronnen blijkt en door de commissaris-generaal niet betwist wordt.

Hij wijst op de korte duur van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal en meent dat de paar vragen over zijn bewustzijn van zijn homoseksualiteit onvoldoende zijn om een mening daarover te vormen. Omdat hij nooit in staat was om met zijn familie te spreken over zijn homoseksualiteit, zou het voor hem moeilijk zijn geweest om hierover tijdens zijn verhoor te spreken. Verzoeker tracht vervolgens de bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van zijn verklaringen te weerleggen.

2.2 Nieuwe elementen

Aan het verzoekschrift worden de volgende documenten gevoegd:

- Artikel LeMonde dd. 24.01.2021;
- Artikel LeFigaro dd. 06.09.2018;
- EASO Country Rapport Iraq, "Security situation", October 2020;
- EASO Country Rapport Iraq, "Common analysis and guidance note", januari 2021;
- SMIAR-verslag dd. 11.06.2021;
- UNHCR-verslag, "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" dd. Maart 2019;
- COI Focus, "Security Situation in Central and Southern Iraq" dd. 20.03.2020

2.3 Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1 Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2 Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *‘beoordeling van feiten en omstandigheden’* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers vrees en vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst gedood te worden door zijn ooms omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

De commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker weinig doorleefde en uiterst vage verklaringen aflegde betreffende de beleving van zijn seksuele oriëntatie en leven als homoseksuele man in Irak en stelde vast dat zijn summier verklaringen betreffende de verschillende aspecten van zijn leven als homoseksuele man in Irak en België danig de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. De commissaris-generaal achtte de door verzoeker opgeworpen vervolgingsfeiten volstrekt ongeloofwaardig.

Het Hof van Justitie oordeelde d.d. 7 november 2013 in de zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12 (X, Y en Z tegen Nederland) dat homoseksuelen een specifieke sociale groep zijn en dat van een homoseksuele asielzoeker niet gevraagd mag worden dat hij in zijn land van herkomst zijn geaardheid geheim houdt of zich terughoudend opstelt om vervolging te voorkomen. Anderzijds oordeelde het Hof van Justitie dat de loutere strafbaarstelling van homoseksuele handelingen op zich niet beschouwd wordt als een daad van vervolging. Het Hof van Justitie preciseerde dat de seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn identiteit is dat van deze persoon niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Homoseksuele geaardheid betreft dus *“een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit”* dat gemeenschappelijk is aan deze bepaalde groep van personen.

Een aangevoerde homoseksuele geaardheid kan slechts aannemelijk worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijkt geeft van een kennelijke emotionele, affectieve en seksuele aantrekkings tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 8).

De Raad benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en genderidentiteit (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, pt. 8-11). Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele gerichtheid, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Een seksuele gerichtheid is immers meer dan enkel seksueel gedrag, maar heeft ook betrekking op emoties en

affectie (EASO, Judicial Analysis: *Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*, 2018, p. 179).

Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten. Aldus moet nader worden onderzocht of verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht geloofwaardig is.

De verklaringen die een verzoeker om internationale bescherming over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, vormen het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksualiteit, wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en hoe zijn ervaringen, volgens zijn relaas, in het algemene beeld passen. Dit geldt nog meer als de verzoeker afkomstig is uit een land waar homoseksualiteit maatschappelijk onaanvaardbaar of strafbaar is gesteld. In die situatie is het de vraag of en hoe de verzoeker zich daaraan heeft aangepast en hoe hij dit heeft beleefd.

De commissaris-generaal, en bijgevolg de Raad, mag van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht (HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Op basis van hetgeen volgt, oordeelt de Raad samen met de commissaris-generaal dat de voorgehouden seksuele oriëntatie niet geloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekers verklaringen omtrent de bewustwording en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen. Uit het geheel van verzoekers vage, algemene, nietszeggende, ontwijkende, oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen, leidt de Raad nergens enige diepgang, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit met de door hem beweerde geaardheid af. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden wat volgt:

“Voorts legt u weinig doorleefde én uiterst vage verklaringen af betreffende de beleving van uw seksuele oriëntatie en leven als homoseksuele man in Irak.

Wanneer u namelijk gevraagd wordt om te beschrijven hoe u zich stilaan bewust werd van uw vermeende homoseksuele geaardheid, wanneer of op welke leeftijd dit bewustzijn groeide kwam u niet verder dan verklaringen in de trant van dat u niet weet wanneer ‘het was begonnen’ en dat u ‘zoiets’ wilde zolang u zich kan herinneren. Nogmaals gevraagd wanneer je tot het besef kwam dat u zich aangetrokken voelde tot mannen stelde u vaagweg zich dit niet te herinneren zonder ook maar enige poging om dit ook maar enigszins te pogen concretiseren. Gevraagd met welke gevoelens deze bewustwording voor u gepaard ging gaf u vaagweg aan dat u ‘gewoon zin had in zoiets’. Nogmaals gepeild naar de emoties die met uw bewustwording gepaard gingen kwam u wederom niet verder dan dat u ‘niets speciaal voelde’ en u ‘gewoon de neiging had om met mannen seks te hebben’. Ook wat

betreft uw toenmalige toekomstbeeld als homoseksuele man in Irak blijft u oppervlakkig en stelt dat u vooraleer u door uw oom werd betrappt er niet aan gedacht hebt dat u eventueel uw land zou moeten verlaten. (CGVS, p. 15). Logischerwijs zou van u verwacht worden dat u uitgebreider over dergelijke zaken als uw persoonlijke beleving zou kunnen vertellen, hetgeen sterke twijfels doet rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Wat betreft uw eventuele relaties en contacten met mannen in Irak, stelt u voorts dat u uitsluitend twee keer met twee verschillende mannen hebt afgesproken om seks te hebben. Echter zijn ook uw verklaringen betreffende deze twee vermeende bedpartners uiterst vaag, waardoor uw aannemelijkheid nog sterker ondermijnd wordt. Zo slaagt u er niet in van de eerste man – hoewel u tegelijk zegt dat dit een goede vriend van u was die u regelmatig op de markt zag – zijn naam, leeftijd of beroep te beschrijven (CGVS, p. 7-8). Van de tweede man kon u evenmin zijn naam geven (CGVS p.11, 12). Voorts slaagt u er niet in te beschrijven waarom u aangetrokken was tot deze mannen, meer nog, u stelt dat u eigenlijk niets aan hen aantrekkelijk vond en dat u het gewoon ‘met hen wilde doen’ (CGVS, p. 16). Het feit dat u er geenszins in slaagt enige concrete informatie, noch enigszins doorleefde verklaringen over deze personen te verschaffen, ondermijnt opnieuw sterk uw geloofwaardigheid.

Daarenboven doet de manier waarop u deze twee mannen vroeg om het bed te delen, de wenkbrauwen fronsen. Wat betreft uw eerste bedpartner zegt u dat u ‘een gevoel’ had over zijn geaardheid, maar eigenlijk niet wist wat voor persoon hij was en u het hem dan maar ‘gewoon’ gevraagd hebt (CGVS, p. 8, 15). Ook bij uw tweede bedpartner – van wie u random op facebook een profiel vond en naar eigen zeggen aan zijn haarsnit kon zien dat hij homoseksueel was – besloot u deze onbekende persoon ‘gewoon’ op te bellen en te vragen om af te spreken (CGVS, p. 11-12). Het feit dat u zomaar mensen die u eigenlijk niet kent, aanspreekt om te vragen of zij seks met u willen hebben, strookt echter absoluut niet met landeninformatie betreffende de Iraakse context (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd), waar homoseksualiteit immers een groot taboe is en men een ernstig risico op vervolging loopt indien men ontdekt of betrappt wordt. Ook wanneer u gevraagd wordt om te beschrijven hoe mannen in de Iraakse context elkaar in het algemeen leren kennen, geeft u geen enkele repliek (CGVS, p. 16). Dit alles ondermijnt alweer de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele oriëntatie.”

Waar hij in zijn verzoekschrift, aan de hand van de concrete inhoud van notities van het persoonlijk onderhoud, tracht aan te tonen dat er wel degelijk geloof dient te worden gehecht aan zijn homoseksuele geaardheid, komt hij niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het geven van post-factum verklaringen en het formuleren van blote beweringen. Hij laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies zoals weergegeven in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De Raad stelt vast dat ook in zijn verzoekschrift verzoeker enorm vaag blijft over de elementen die hij dan wel had willen meedelen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Zo verwijst hij in algemene termen naar ‘zijn karakter’, ‘bewustzijn’, ‘geweld of discriminatie wegens zijn seksuele geaardheid’, ‘zijn familie die iets zou vermoeden’, ‘moeilijkheden om over seksualiteit te praten’, ‘het feit dat hij altijd zichzelf heeft willen zijn’, zonder hierbij enige concrete uitleg te geven omtrent zijn specifieke situatie. Bovendien blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat verzoeker wel degelijk vragen werden gesteld omtrent onder meer de bewustwording, zijn gevoelens, hoe zijn familie zijn relaties had ontdekt, of er gepraat werd over zijn seksuele geaardheid, hoe hij dit probeerde verborgen te houden en omtrent de wijze waarop homoseksuele mannen elkaar in Irak ontmoeten.

Waar hij de commissaris-generaal verwijt dat hij te weinig tijd heeft gehad om een omschrijving te geven van het bewustzijn van zijn homoseksualiteit en hij meent dat het interview veel te kort was waardoor hij niet heeft kunnen getuigen over zijn moeilijkheden om over zijn geaardheid te praten, over zijn karakter en over zijn familie, merkt de Raad op dat verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd of hij nog iets toe te voegen had aan zijn relaas, waar hij ontkennend op antwoordde. Hij verklaarde de tolk goed begrepen te hebben en zijn raadsman wenste evenmin iets toe te voegen. Verzoeker deed blijkens het administratief dossier verder geen beroep op de mogelijkheid om opmerkingen te bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op grond van artikel 57/5^{quater} §3 van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de protection officer zowel open als gesloten vragen stelde en dat verzoeker voldoende gelegenheid werd geboden om toelichtingen te geven over zijn homoseksuele geaardheid en zijn vrees daaromtrent, doch dat de antwoorden van verzoeker steeds zeer kort en vaag waren. Verzoeker toont niet aan dat de gestelde vragen hem niet toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking, bewustwording, de beleving en aanvaarding van zijn beweerde anders-geaardheid in de context van een homofobe Iraakse samenleving. Verzoeker duidt nergens concreet aan waar de protection officer

geen oog zou hebben gehad voor het intieme karakter van zijn voorgehouden anders-geaardheid noch licht hij toe waar de protection officer niet voldoende oog zou hebben gehad voor de culturele gevoeligheid van dit thema. Omdat verzoeker aanstipt dat hij wel degelijk uitvoerig is geweest omtrent zijn relaties met de twee mannen en tegelijk meent dat het moeilijk is voor hem om over zijn geaardheid te praten nu hij er zelfs niet met zijn familie over sprak, komt het de Raad weinig ernstig voor dat het voor verzoeker tijdens zijn verhoor moeilijk zou zijn geweest om over zijn homoseksualiteit te praten.

De Raad herhaalt dat verzoeker uiterst vaag bleef over zijn leven als homoseksuele man in Irak en omtrent de beleving van zijn geaardheid. Uit het verslag blijkt dat de protection officer vragen stelde omtrent de bewustwording van zijn geaardheid en hierbij specifiek vroeg hoe verzoeker die geaardheid beleefd heeft en wanneer dit gevoel is begonnen. Verzoeker antwoordde slechts dat hij niet weet wanneer het was begonnen en dat hij het altijd zo wilde, zonder verdere duiding te geven, hoewel hij verder gevraagd werd naar de gevoelens waarmee dit gepaard ging (CGVS verhoor, p. 15). De protection officer erkende dat de homoseksuele geaardheid niet evident is in Irak (CGVS verhoor p. 11: *“je werd betrap met een man, wat heel erg is in Irak”* ; CGVS verhoor p. 15 *“Met welke gevoelens ging dit gepaard? Want is niet evident in Irak”*), maar de Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker dit niet aangreep om op precieze wijze te omschrijven hoe hij zijn geaardheid beleefde. Verder werd hij gevraagd naar de manier waarop hij omging met het feit dat hij over zijn geaardheid niet kon praten en erkende de protection officer dat zoiets heftig is (CGVS verhoor, p. 15). Verzoeker antwoordde zeer summier dat hij niets speciaals voelde, enkel dat hij de neiging had om met de mannen seks te hebben (CGVS verhoor, p. 15). De Raad meent dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat er geen grondig onderzoek en beoordeling zou zijn gevoerd naar de geloofwaardigheid van verzoekers homoseksuele geaardheid.

Met de wijze waarop hij zijn relaties beleefde, wenste hij naar eigen zeggen aan te tonen dat hij niet betrap wilde worden door zijn familieleden of door andere mensen. De Raad stelt vast dat dit geenszins strookt met zijn verklaringen betreffende de wijze waarop verzoeker de twee mannen heeft benaderd zoals ook terecht werd aangestipt in de bestreden beslissing. Zo verklaarde verzoeker dat hij een zekere man, die hij beschrijft als een soort vriend met wie hij een goede relatie had en die hij al lang kende, zelf opbelde met de vraag om af te spreken in een gebouw naast zijn huis (CGVS verhoor, p. 8). Van een tweede man zou hij via diens facebook zijn telefoonnummer genoteerd hebben en hem wederom op eigen initiatief gecontacteerd hebben. Vervolgens zouden ze afgesproken hebben in de slaapkamer van die man, van wie hij, ondanks hij deze man zelf gecontacteerd had, geen naam kon geven (CGVS verhoor, p. 12).

Waar verzoeker meent dat hij heeft uitgelegd waarom hij de echte naam niet kende van de eerste man met wie hij seks heeft gehad, namelijk omdat zij geen “nauwe banden” hadden, strookt dit niet met de verklaringen die hij aflegde bij de commissaris-generaal. Verzoeker verklaarde immers dat hij de eerste man sinds vroeger, lang geleden kende en ze een “goede relatie” hadden met elkaar (CGVS verhoor, p. 7). Dat verzoeker de naam van die persoon niet zou kennen ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoeker laat uitschijnen dat hij precieze informatie heeft gegeven omtrent de plaats van hun afspraken, de frequentie en de manier waarop zij hun bijeenkomsten organiseerden, gaat hij eraan voorbij dat hij verklaarde slechts één keer met elke man afgesproken te hebben en dat hij uiterst vaag bleef over de omstandigheden waarin zij elkaar hebben ontmoet. De Raad benadrukt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker twee maal op eigen initiatief een persoon, van wie hij de naam niet kent, zou hebben gecontacteerd terwijl homoseksualiteit een groot taboe is in Irak en men, zoals verzoeker zelf uiteenzet in zijn verzoekschrift, een ernstig risico op vervolging loopt indien men ontdekt of betrap wordt. Dat verzoeker bovendien willekeurig iemand contacteert van wie hij zelfs niet zeker kan zijn dat die persoon ook homoseksueel geaard is, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas gelet op de homofobe Iraakse context.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de “bedpartners” en uiteenzet dat hij duidelijk verklaard heeft dat hij met twee verschillende mannen relaties heeft gehad en uitdrukkelijk aangeeft dat hun relatie zich tot een seksuele fysieke relatie beperkte (verzoekschrift p. 8), herhaalt de Raad dat, zoals reeds *supra* uiteengezet het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich niet volstaat om de homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken.

Verzoekers betoog, dat het voor hem niet absoluut noodzakelijk is om LGTB-organisaties te bezoeken of virtuele applicaties te gebruiken om andere homoseksuelen te ontmoeten, kan de vaststellingen in de

bestreden beslissing dienaangaande niet ombuigen. De Raad acht de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent pertinent en draagkrachtig. De commissaris-generaal stelde wat volgt: *“Ook wat betreft de situatie van de LGBT-community hier in België – het land waar u naartoe vluchtte ten einde veiligheid en bescherming te vinden omwille van uw geaardheid – kan u helemaal niets zeggen over o.a. de rechten van LGBT’s, de aanwezigheid van LGBT-organisaties, specifieke ontmoetingsplaatsen voor LGBT, online dating applicaties, etc. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u hierover niets kan vertellen, zegt u dat het opvangcentrum waar u woont op een afgelegen plek ligt (CGVS, p. 16). Dergelijke zwakke uitleg is echter niet afdoende om deze vaststelling omver te werpen en doet niets af aan het feit dat redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u toch enige kennis omtrent de situatie en/of leefwereld van de LGBT-community in België zou kunnen verschaffen, te meer omdat u hier reeds twee jaar verblijft. Wanneer voorts gevraagd wordt naar uw toekomstbeeld en –plannen, bent u opnieuw erg oppervlakkig en stelt dat u gewoon uzelf wil zijn en u bescherming nodig heeft. Verder geeft u aan dat u wel plannen heeft om uw leven en netwerk hier in de toekomst uit te bouwen, maar heeft u geen idee waar u naartoe kan gaan (CGVS, p. 17). Het feit dat u ook op dit aspect weinig concreet bent, doet alweer de wenkbrauwen fronsen.”*

Verzoeker weerlegt op geen enkele wijze de vaststelling dat zijn summiere verklaringen betreffende verschillende aspecten van zijn leven als homoseksuele man, zowel in Irak als in België de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. De commissaris-generaal stelde terecht vast dat van verzoeker redelijkerwijs verwacht kon worden dat hij, indien hij een waarachtig verhaal vertelt, veel doorleefdere en gedetailleerdere verklaringen met betrekking tot bovenstaande thema’s zou afleggen.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, heeft de commissaris-generaal op geen enkele wijze beweerd dat van hem verwacht wordt om zijn seksuele voorkeur in Irak geheim te houden. Wel oordeelde de commissaris-generaal, op goede gronden, dat de opgeworpen vervolgingsfeiten volstrekt ongeloofwaardig zijn gezien verzoekers relaas zeer vaag en oppervlakkig is en stelde de commissaris-generaal vast dat het opmerkelijk is dat verzoeker na de vermeende eerste aanval door zijn oom geen maatregelen heeft getroffen om het risico te beperken in de toekomst nog betrapt te worden, terwijl hij wel vrees koesterde voor zijn leven.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker d.d. 19 november 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij, nadat hij betrapt werd door zijn oom met een man, twee maanden later een vriend opbelde, wat zijn oom opnieuw had ontdekt. Vervolgens deelde verzoekers raadsman d.d. 15 juni 2021 mee dat er verschillende fouten waren geslopen in zijn relaas en dat het ging om één en dezelfde man. Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, verklaarde verzoeker dan weer dat het om twee verschillende mannen ging. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal dan ook terecht oordeelde dat dergelijke inconsistenties ook afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende vervolgingsfeiten. De Raad merkt nog op dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag ook kan worden afgeleid uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de wijze waarop de commissaris-generaal de vervolgingsfeiten als volgt beoordeelde: *“Bovendien stelt het CGVS vast dat uw opgeworpen vervolgingsfeiten volstrekt ongeloofwaardig zijn, gezien uw relaas evenzeer op dit vlak volslagen vaag en oppervlakkig is.*

Om te beginnen verklaart u dat u voor de eerste keer in elkaar werd geslagen nadat u door uw oom betrapt werd met een man op een werf die naast uw woning gelegen is. Echter kan u geen duiding geven bij de reden waarom uw oom u daar kwam zoeken en/of hij eventueel vermoedens had dat u met een man had afgesproken (CGVS, p. 9). Vervolgens verklaart u dat uw ouders u pas de volgende dag uit de ruimte bevrijdden (waar u door uw ooms werd opgesloten) en jullie daarna met geen woord over de gebeurtenis gerept hebben. U zegt meer bepaald dat uw ouders u enkel eten gaven en niets tegen u zeiden. Verder hebt u in de periode nadien geen enkel gesprek gevoerd met uw ouders, noch met uw ooms en is er evenmin een familieoverleg over de situatie geweest (CGVS, p. 10-11). Het is echter niet aannemelijk dat u met een man betrapt wordt door uw oom en u daarover dan niet met uw ouders (met wie u in een huis samenwoont) en/of bredere familie gesproken zou hebben. Daarenboven doet het de wenkbrauwen fronsen dat u geen enkele concrete informatie over uw eerste bedpartner kan verschaffen (zoals hierboven reeds werd gemotiveerd), noch over welke problemen hij eventueel nog gekend zou hebben (CGVS, p. 11, 16). Wanneer u voorts gevraagd werd of u na deze eerste aanval van uw ooms maatregelen hebt getroffen om het risico te beperken in de toekomst nog betrapt te worden, ontkent u

dit (CGVS, p. 11), hetgeen opnieuw de wenkbrauwen doet fronsen gezien u sindsdien een vrees voor uw leven meende te koesteren.

Anderhalve maand later werd u dan opnieuw betraptdoordat iemand een foto naar uw oom had gestuurd nadat u met uw tweede bedpartner had afgesproken bij hem thuis (CGVS, p. 11-13). Echter bent u opnieuw extreem vaag over deze gebeurtenis. Zo weet u niet te zeggen wie dan wel een foto van u zou genomen hebben, om welke reden iemand zich daarmee zou bezig houden en wat dan wel te zien was op die foto (CGVS, p. 13). Vervolgens belt uw oom naar uw vader om te melden dat hij een foto ontving en u zou komen vermoorden, waarop u meteen met de noorderzon verdween. Het is echter weinig aannemelijk dat uw vader opnieuw niets tegen u gezegd zou hebben nadat hij dit telefoontje kreeg (CGVS, p. 13). Bovendien kan u nauwelijks informatie verschaffen over de man met wie u betraptd werd (zoals reeds in bovenstaande gemotiveerd), noch over de problemen die deze persoon nog gekend zou hebben (CGVS, p. 14, 16). Tot slot is het uiterst merkwaardig dat de wijzigingen die u twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op de nota's van Dienst Vreemdelingenzaken heeft overgemaakt (en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd), tegenstrijdig zijn met hetgeen u bij het CGVS vertelt. U zegt namelijk dat u met twee verschillende mannen betraptd werd, terwijl u in uw opmerkingen aangeeft dat het weldegelijk met dezelfde vriend was (CGVS, p. 11-12). Dergelijke inconsistenties doen te meer af aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vervolgingsfeiten."

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegde m.b.t. het verkrijgen van zijn paspoort. Zo verklaarde hij eerst dat hij een paspoort had aangevraagd 3 à 4 maanden voor zijn vertrek uit Irak omdat hij verwacht had om "zoiets" (verwijzend naar zijn vervolging wegens zijn geaardheid) mee te maken (CGVS verhoor, p. 5-6), terwijl hij vervolgens verklaarde en bevestigde dat zijn vader een paspoort had aangevraagd voor de hele familie (CGVS verhoor, p. 14).

De ongeloofwaardigheid van zijn relaas wordt bovendien nog onderschreven door zijn verklaring dat hij in Oostenrijk de waarheid niet heeft verteld ten aanzien van de asielinstanties omdat hij er naar eigen zeggen niet wilde blijven (CGVS verhoor, p. 6). Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde, doet het misleiden van de autoriteiten afbreuk aan de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen.

Gelet op voorgaande kan de Raad uit verzoekers relaas geen onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit ontwaren. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die de bovenstaande appreciatie kan doen ombuigen. Gezien de Raad geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden geaardheid, kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers betoog dat hij problemen heeft met zijn familie in Irak. Zijn verwijzing naar de actuele gekende homofobe situatie in Irak (stukken 3 en 4 bij het verzoekschrift en verwijzing naar EASO COI – Irak, maart 2019) is evenmin dienstig nu verzoeker er niet in slaagt zijn geaardheid aannemelijk te maken en de Raad hiervan te overtuigen. Zoals blijkt uit de uiteenzetting supra heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat de voormelde bij het verzoekschrift gevoegde documenten op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande uiteenzetting toont verzoeker niet aan zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig dan wel niet aannemelijk werden gemaakt, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden

vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

2.3.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zet verzoeker in zijn verzoekschrift uiteen dat uit algemene bronnen blijkt dat de situatie in centraal Irak, waartoe Ninewa behoort, zeer verontrustend is. Hij citeert dienaangaande uit zijn gevoegde stukken 6 t.e.m. 9:

- EASO Country Rapport Irak, "Security situation", October 2020;
- EASO Country Rapport Irak, "Common analysis and guidance note", januari 2021;
- SMIAR-verslag dd. 11.06.2021;
- UNHCR-verslag, "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" dd. Maart 2019;
- COI Focus, "Security Situation in Central and Southern Iraq" dd. 20.03.2020.

Verzoeker zet uiteen dat ISIS zeer actief blijft in verschillende gebieden van de Centraal Iraakse provincies, er zich in Ninewa een reeks veiligheidsincidenten hebben voorgedaan, dat er een gewapend conflict is in Ninewa waardoor de leefomstandigheden er zeer slecht zijn, dat een gedwongen terugkeer naar dat gebied sterk wordt ontmoedigd en dat het aantal burgerslachtoffers onvoldoende duidelijk is om tot de conclusie te komen dat hij aldaar geen gevaar zou lopen.

In casu dient, wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, gelet op de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst in Irak, de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld, hetgeen verzoeker niet betwist. Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in deze regio van herkomst betreft, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zich baseert op de beschikbare landeninformatie waaronder het rapport "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019 en de "EASO Country Guidance Note: Iraq" van januari 2021, "EASO COI: Security situation" van maart 2019, "COI Focus Irak: veiligheidssituatie in Centraal en Zuid Irak" van 20 maart 2020 en "EASO Country Of Origin Report Iraq: Security situation" van oktober 2020.

Waar verzoeker verwijst naar het geweld en gewapend conflict in Ninewa leest de Raad in voormelde EASO Country Guidance Note van Irak van januari 2021 omtrent Ninewa op p. 149 specifiek wat volgt: *"Looking at the indicators, it can be concluded that 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD in the governorate of Ninewa, however, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD."* – eigen vertaling: *"op basis van de indicatoren kan worden geconcludeerd dat de 'loutere aanwezigheid' in het gebied niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, onder c), van de Kwalificatierichtlijn in de regio Ninewa aan te tonen, maar dat het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt, en dat bijgevolg een lager niveau van individuele elementen vereist is om aan te tonen dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar het grondgebied is teruggekeerd, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 15, onder c), van de Kwalificatierichtlijn zou lopen"*.

Aldus rijst de vraag of verzoeker zich kan beroepen op dergelijk "lager niveau van persoonlijke omstandigheden".

De Raad ontwaart uit het rechtsplegingsdossier geen dergelijk 'laag niveau van persoonlijke omstandigheden' in hoofde van verzoeker. Verzoeker, een volwassen man van 24 jaar oud, die zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt en die blijkens het persoonlijk onderhoud beschikt over een familiaal netwerk, brengt geen andere persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De Raad oordeelt, rekening houdend met alle gegevens zoals die blijken uit het rechtsplegingsdossier dat er geen individuele omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat verzoeker een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Ninewa.

Verzoekers verwijzing naar algemene landeninformatie doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Waar hij zich beroept op informatie betreffende de aanwezigheid van ISIS in de provincie en het aantal dodelijke burgerslachtoffers stelt de Raad vast dat die in dezelfde lijn ligt met de inhoudelijke

beoordeling zoals blijkt uit de rapporten waarvan melding gemaakt in de bestreden beslissing. M.b.t. de door verzoeker aangehaalde aanwezigheid van IS in centraal Irak, leest de Raad in het COI Focus rapport "*Security Situation in Central and Southern Iraq*" d.d. 20 maart 2020 (p. 121) dat vanaf juli 2020, de meerderheid van de regio Ninewa onder controle staat van de Iraakse regering. Verzoeker toont niet aan dat de informatie waarover hij beschikt zou ingaan tegen de informatie waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing. De verwijzing naar een artikel getiteld "*SMIAR – Système mondial d'information et d'alerte rapide*" van 11 juni 2021, waarin ingegaan wordt op de humanitaire voedselnoden in Ninewa en Anbar, is niet van die aard om aan voorgaande vaststellingen afbreuk te doen. Tenslotte doen het "*UNHCR rapport*" van mei 2019 en de "*COI FOCUS*" van maart 2020 geen afbreuk aan de inhoud van de recentere rapporten, waaronder "*EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation*" van oktober 2020 en de "*EASO Country Guidance Note: Iraq*" van januari 2021. De Raad herhaalt dat uit de beslissing blijkt dat ook de meest recente landeninformatie, "*EASO Guidance note: Iraq*" van januari 2021, waaruit verzoeker citeert, in rekening werd gebracht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst zonder een ernstig risico te lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen persoonlijke op zijn situatie toepasselijke elementen aan die bovenstaande conclusie met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen ombuigen.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO